

JAKO V HODONÍNĚ

V diskusi s novináři omlouval předseda ústřední trenérské rady prof. Kostka slabou hru československého mužstva v utkání s SSSR v Brně (3:6) tím, že Kanada má 1000 umělých kluzišť a Sovětský svaz a Švédsko pak tři i čtyři měsíce přírodní led, kdežto my prý máme zatím jen – 30 zimních stadiónů.

Budeme snad čekat na těch tisíc stadiónů, nebo až se zima umoudří a bude i u nás čtvrt roku mrznout, abychom znovu promluvili do světového hokeje vážnější slovo? Nalézáme zřejmě překážky, které jsme dříve neznali. Zrovna

naši hokejisté dokázali vyhrát devětkrát mistrovství Evropy a dvakrát světové prvenství v době, kdy ještě u nás ani umělé kluziště nestálo, nebo jsme měli tři, čtyři (v r. 1947, 1949). A nyní, při výročí Února, otevíráme v Hodoníně naši pátou krytou halu! Máme však potíže, – i to se nám zdá málo... Sotva si uvědomujeme, že patříme k zemím nejbohatěji vybaveným hřišti, stadióny, tělocvičnami, plovárnami! Jen kdybychom dokázali všechna ta hřiště a tělocvičné sály správně využít, naplnit! Samozřejmě, že v některých místech je stav neuspokojivý, nedostatečný. Např. v Praze chybí kryté plovárny, další zimní stadión, hala pro sálové sporty.

Ovšem, obrovské podpory, které se naší tělovýchově a sportu v minulých letech dostávaly a i dnes dostávají, – nebylo vždycky odpovědně a správně užíváno. A zvláště ve výstavbě a udržování tělovýchovných zařízení. Případů, kdy místa s pěti i méně tisíci obyvateli budovala honosné stadióny s hledišti pro desetitisíce diváků, kdy se stavělo vzhledem k podmínkám a potřebám zcela neúčelně, je dost! O tom mluví současný stav – máme více než tisíc rozestavěných nejruznějších tělovýchovných objektů! A k tomu navíc starost o údržbu více než 5000 fotbalových hřišť, stejně tolik tělocvičen, tisíců dvorců pro košíkovou, odjíženou, tenis, plováren, loděnic, lyžařských drah, můstků a p. Přesto potřebujeme stavět nová zařízení, především plovárny, otevřené i kryté, dále haly pro sálové sporty i tělocvičny. Na to všechno však nemohou stačit ani podpora státu a ani prostředky Československého tělovýchovného svazu. A na to pochopitelně nestačí ani výnos ze Sazky a Sportky, jak se mnozí domnívají. Vždyť jen dobudování rozestavěných staveb by si vyžádalo stamiliónů!

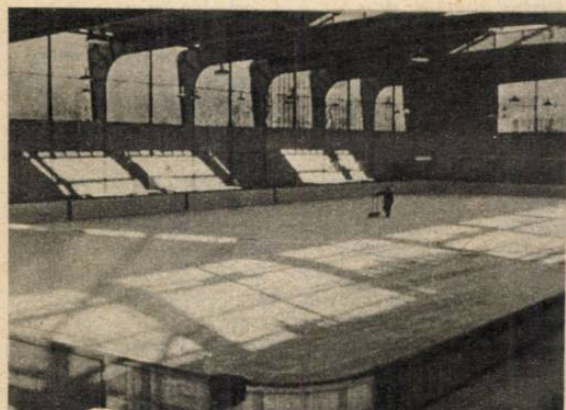
Jak tedy na to? Svěpomocí!

Právě hodonínští dokázali za pouhých devět měsíců postavit umělé kluziště s krytou halou nejmodernější konstrukce v naší zemi, a to jen za třetinu nákladů, jaké si vyžádala stavba většiny ostatních otevřených stadiónů.

Tady sice šetřili korunkami, ale hýřili obětavou brigádnickou prací. Čtvrt miliónu hodin věnovali hodonínští výstavbě své haly!

Všude tam, kde starost o tělovýchovu, o zdraví a tělesnou zdatnost mládeže i pracujících nezůstává jen na bedrech pracovníků jednoty, ale stala se věcí i místních národních výborů a složek Národní fronty, taková spolupráce všech přináší dobré výsledky – jako v Hodoníně.

GUSTAV VLK

K výročí Února otevíráme v Hodoníně naši pátou krytou halu.
FOTO O. HURKA

Sněžný muž: „Rádio hlásilo, že mne hledáte. Tak co má být?“
KRESLIL NEPRAKTA

OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

Podle Jaroslava Haška vypravuje a ilustruje Jos. Lada.

1. V arestu uvítal Švejka tlustý jednorozčák Marek. Vypravoval Švejkovi, že sedí pro maličkost. Koupil si prý u jednoho invalidy „revmatismus“ a hned měl nohy jako konve. Dostal se do nemocnice, kde byl lékařem jeho švagr. Opatřil si knihu, nalepil na ni nápis „Krankbuch“ a chodil každý den s knihou pod paží klidně skrze stráž do města. Měl se krásně, ale včera si to zkazil. Šel v noci opilý do nemocnice a pod podloubím dal pohávek lajtnantovi od kanonýrů, kterého omylem považoval za kamaráda Maternu Františka. Prasklo to všechno i s „Krankbuchem“.

2. Dále vypravoval, jak narukoval v cylindru a vysokých botách, protože mu křečel včas nedodal uniformu. Přišel v tom i na cvičiště. Oberst Schröder přijel na koni, přímo na něho, div ho neporazil. A zařval: „Donnerwetter, was machen sie hier, sie Civilist!“ Jednorozčák odpověděl, že narukoval a že se zúčastňuje cvičení. Nato oberst se hnál na koni ve vzteku, až bůh ví kam a zas divoce přivčoval, opět zařval a bil se v prsa. A poručil dát jednorozčáka okamžitě na hauptwachu. Dostal za to čtrnáct dní kasárnicka a místo uniformy staré hadry.

3. Potom Švejk s jednorozčákem se dali do zpěvu. Zpívali „A u kanonu stál a pořád ládovál“, až se na chodbě třásla okna. Pojednou se v arestě objevil lajtnant Pelikán s profousem. „Tady není žádná menažerie!“ spustil profous ostře. „Nechte toho zpěvu,“ řekl poručík přísně, „vaše koncertní číslo je slyšet až na náměstí!“ – „Prosím, pane lajtnant,“ hlásil jednorozčák, „chtěl bych s vámi mluvit mezi čtyřma očima. Ať profous počká venku!“ Když to bylo splněno, řekl jednorozčák poručíkovi důvěrně: „Tak vysyp cigarety, Franto!“ Byl to jeho známý z „Besedv“.

4. Druhý den byli Švejk a jednorozčák u regimentu. Marek dostal 21 dní verschäft a po odpokání trestu do kuchyně škrábat brambory. Potom se oberst Schröder zastavil před Švejkem a podíval se naň pozorně. Svá pozorování shrnul v jedinou větu: „Blb!“ – „Poslušně hlásím, pane oberst, blb,“ odpověděl Švejk. Plukovník Schröder přistoupil ke Švejkovi a dívaje se na jeho dobrácky obličej, řekl: „Pitomý dobytku, máte tři dny „verschäft“ a až si to odbudete, hlaste se u nadporučíka Lukáše!“ Tak se opět setkal Švejk s Markem v plukovním arestě.

5. A nadporučík Lukáš mohl se velice potěšit, když si ho dal plukovník Schröder k sobě zavolat, aby mu řekl: „Pane nadporučíku. Asi před týdnem, po svém příjezdu k pluku, podal jste mi raport o přidělení sluhy, poněvadž se vám sluha ztratil na nádraží v Táboře. Poněvadž se vrátil...“ – „Pane plukovníku...“ prosebně ozval se nadporučík Lukáš. „Rozhodl jsem se,“ s důrazem pokračoval plukovník, „posadit ho na tři dny a pak ho zas pošlu k vám...“ Nadporučík Lukáš zdrcen se vypočetel z plukovníkovy kanceláře.

6. Švejk se ve společnosti jednorozčáka dobrovolníka Marka, bavil velice dobře. Každého večera oba pořádali na pryčnách vlastenecké projevy. Večer se z arestu ozývalo: „Zachovej nám, Hospodine!“ a „Prinz Eugen der edle Ritter“. Když přicházel profous, znělo na uvítanou: „Ten náš starej profous, ten nesmí zemřít, proto toho si musí čert z pekla přijít. Přijde pro něj s vozem a praští s ním vo zem, čerti si s ním v pekle pěkně zatopěj...“ A zatím, co oba tak dráždili profouse, nadporučík Lukáš s úzkostí očekával, kdy se objeví Švejk, aby hlásil, že nastupuje opět službu.